

2 Temmuz'u unutmamak

2 Temmuz'da ölenleri anmak demek onları hatırlamaktan ibaret değildir. 2 Temmuz katliamını unutmamak içimizin bir kez daha kanaması da değildir. Unutmamak, "bir daha asla yaşanmasın" dıyedir. Unutmamak yeni katliamları

engellenenin en temel kanunudur. 2 Temmuz'u unutmamak, eşitlikçi, özgürlükçü, barış içinde yaşadığımız bir ülkeyi kurmamız gerektiğini akıllardan çıkarmamak içindir. Unutmamak örgütlenmektir. Gericiliği de faşizmi de

yenecek, katliamları aydınlatacak tek gücün halkın örgütlü gücü olduğuna inanmaktır. Çünkü her unuttuğumuzda, bu gerçekleri bizlere başka katliamlarla hatırlatacaklardır.

HALKEVİ'nin sesi

Tarihlerden 2 Temmuz Kara Kapkara Bir Gün...

2 Temmuz 1993'te, Sivas'ta Pirsultan Abdal Kültür Derneği'nin dördüncüsünü düzenlediği Pirsultan Abdal Şenlikleri yapılıyordu. Etkinlikte ülkenin birçok yerinden ve yurt dışından gelen insanlar, aydınlar, sanatçılar bulunuyordu. Şenlik hazırlıkları aylarca öncesinden başlamıştı. Ancak Sivas katliamının hazırlıkları da çok önceden başlatılmıştı. Aylarca öncesinden Alevi mahallelere dönük baskılar arttı. Etkinlikler başlamadan birkaç gün önce, şenliklere şehir dışından gelenlerin kaldıkları Madımak Otel'i'nin karşısına "kaldırım yapılacak" diye kamyonlarca taş yığıldı. Şehir dışından ise onlarca gerici ve faşist birkaç gün öncesinden Sivas'a getirilerek gericilerin kontrolünde olan yurtlara yerleştirildiler. Günlerce öncesinden planlanan katliam girişimleri şenliklerin ilk gününde başladı, Sivas'ta yayın yapan birçok gazete "Müslüman mahallesinde salyangoz satıyorlar" diyerek halkı kışkırtmaya çalıştı. Ayrıca şehirde "Müslümanlar"

imzasıyla veya imzasız olarak "cihat" çağrısı yapan bildiriler dağıtıldı. 2 Temmuz günü toplanan kalabalık birçok kafeyi ve kültür merkezini taşıdı, kültür merkezinde bulunan halk, barikatlar kurarak saldırganları püskürttü. Ancak sayıları giderek artan saldırganlar, son olarak Madımak Otel'i'nin etrafını sardılar. Her türlü muhalif eyleme, öğrencilere, işçilere saldırmayı iyi beceren, kitle dağıtmakta uzmanlaşmış, devletin binlerce kolluk gücü olayları sadece izledi. Kitleyi sözde yatıştırmak için konuşma yapan dönemin Sivas Belediye Başkanı Temel Karamollağlu "Bir defa şöyle bir fatiha okuyalım, sonra şunların ruhuna el fatiha diyelim" sözleriyle kitleyi kışkırttı. Saatler süren katliam hazırlığı ve saldırılar devletin gözünün önünde yapılmış, saldırganlara müdahale edilmemiştir. En sonunda saldırganlar oteli ateşe verdiler ve 35 insanımız diri diri yakıldı. Yakılan insanlar aydınlar, şair ve yazardılar, bu ülkenin aydınları, onuruydular. Dumanlara

boğularak, diri diri yakılarak katledildiler. Tıpkı yüzyıllarca önce dil, din, ırk ayrımı gözetmeksizin tüm halkın tepkilerini dile getirmiş, kardeşçe bir düzen için mücadele etmiş ve bu uğurda ömrünü vermiş Pir Sultan gibi. Katliamın yapıldığı tarihte hükümette SHP ve DYP, cumhurbaşkanlığı koltuğunda ise Süleyman Demirel

oturuyordu. Cumhurbaşkanı Demirel olayı "münferit" bir vaka olarak değerlendirmiş "Ağır tahrik var. Bu tahrik sonucu halk galeyana gelmiş..." diyerek katilleri aklamaya çalışmıştır. Faşist katliamların yaşandığı 70'lerde "Bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz" sözüyle gündem olan Demirel, Sivas katliamında da "tahrik"ten bahsederek katillerin avukatlığına soyunmuştur. Dönemin Başbakanı Tansu Çiller de katliamdan bir gün sonra saldırganlardan kimsenin burnunun bile kanamadığını övünerek söylemiştir. Hükümetin sosyal demokrat kanadı ise timsah gözyaşları dökerek üzüntülerini dile getirmiştir. İçişleri bakanı İçişleri Bakanı Mehmet Gazioğlu, herkesin gözü önünde gerçekleşen bir katliam karşısında "Otel sahibi kundaklamıştır" diyecek kadar pervasızlaşmıştır.

Gerici ve faşistler aynı kaptan beslendiler

Siyasal İslam ve sivil faşist hareket, 2. Dünya savaşı sonrası bütün ülkelerde gelişmeye başlayan toplumsal muhalefeti bastırmak, yok etmek için örgütlendi. Komünizmle Mücadele Derneği ilk defa 1948 yılında çalışmalarına başladı, resmi olarak 1956 yılında kuruldu. Fethullah Gülen derneğinin Erzurum kurucularındandı. Yine aynı şekilde MHP, Ülkü Ocakları gibi kurumların kurulması aynı zamanlara rastlar. Alparslan Türkeş önderliğinde ülkücü faşist hareket, dini referansları ırkçı milliyetçilikle birleştirdi. Bunlar kendilerini "Tanrı dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar Müslüman" olarak tanımlıyorlardı. Ama kitlelerin üstüne bomba atacak, Maraş'ta olduğu gibi bebeklerin gözünü oyaacak kadar insanlıktan çıkabiliyorlardı. Bu tür gerici faşist yapılanmalar yıllarca ABD,

CİA, MİT gibi devlet ve yapılanmaların desteğiyle palazlandılar. Gün geldi öğretmen mitinglerine, 6. Filoya karşı yürüyünlere saldırdılar, gün geldi Çorum'da, Maraş'ta görevlerini yerine getirdiler. Söylemleri sloganları hep aynıydı: "solcular, Aleviler camiyeye saldıracak, din elden gidiyor"... 1980'li yıllara kadar resmi ve gayri resmi gerici faşist propaganda hep devrimcilerin "kötülükleri"ni anlattı.

Akla hayale gelmeyecek yalan ve iftiralarla solculara ve Alevilere saldırdılar. Hâlbuki bu topraklarda inançların inandıkları gibi eşit haklara sahip olarak yaşamasını savunan ve bunu gerçekleştirebilecek olan tek güç, eşitlik, özgürlük, kardeşlik için, hakları için mücadele edenlerdir.

AKP Alevilerin haklarını verebilir mi?

AKP çeşitli cemaatlerin, sermayenin bütün kesimlerinin ve tabii ki ABD'nin desteğiyle iktidara geldi. Sekiz yıldır eğitimden sağlığa bütün haklarımızı sermayenin kar alanı haline getirmek için yıkım politikalarını hayata geçirdi. Bu piyasalaştırma saldırısıyla birlikte yurttaş değil cemaat esaslarıyla yaşayan, "kader"ine razı gelen, "otoriteye baş eğen" bir toplum modeli için çok çalıştı. Gerici faşist yüzünü demokrasi maskesiyle gizlemeye çalıştı. Kürtleri, Alevileri kendisine yedeklemeye çalıştı. Ancak gerçek yüzünü kapatmaya hiçbir maske yetmedi. Kürt açılımı dedi, baskılar, tutuklamalar, operasyonlar, kan ve gözyaşı dinmedi. Ermeni açılımı dedi, "soykırım yasası"nın çıkmasına karşı ABD'deki silah

tekellerinden medet umdu. Alevi açılımı dedi, zorunlu din dersleri sürdü, ayrımcılık hiç eksilmedi. En son Madımak Otel'i'nin kamulaştırılması için para ayrıldığı duyuruldu. Ama iktidar Aleviler'in Madımak'ın müze olması talebine dair de olumsuz yaklaşımlarını sürdürdü. Sivas Katliamı'nın sanıklarının avukatı olan Hayati Yazıcı'yı içinde barındıran bir hükümetten ne beklenebilir ki? Diyanet işlerinin kaldırılması, zorunlu din derslerinin kaldırılması ya da Alevilerin haklarına dönük en küçük bir ilerleme AKP tarafından yapılmamıştır. Sivas katliamını unutmamak bu politikalara aldanmamaktır.